

Ezután következik munkájuk sikeres befejezésének második akadályja. Elfogy az élelem s az a veszély áll fenn, hogy az éhség szétkergeti a telep lakosságát mielőtt leszedhetnék a termést. Ekkor a társaság egyik tagja — üldözött gangster — jelentkezik a rendőrségen és az elfogatására kitűzött díjjal segíti ki társait. Pénz most már van, megnyugszanak a kedélyek és a telep élete idillikus békeességben folyik tovább. Pacsirta röpdős, énekel a levegőben és este a hold ezüstös fényében felcsendül a telep művésznének hegedűjén a poétikus szerelmi dal. Majd szépen fotografált képekben: romantikus erdő a domboldalon, szerelmi jelenet, Szőke Démon, aki elcsábítja a szorgalmas férjet. Mindezekre ráadásul egy rettenetes szárazság, amely a termést elpusztítással fenyegeti. A telep fegyelme szétbomlóban és maga a vezér, a becsületes férj is szőke vámpirjával igyekszik az éj leple alatt meglógni a következmények elől. Szőkés közben felébred benne a lelkiismeret és a telep közelében lévő patak partján látja, hogy nem kell még minden reményt elveszteni. A patak vizét 3—4 napig megfeszített éjjel-nappali munkával a földjükre lehetne vezetni és így megmenthetnék a termést. Otthagynak szőke démonát, visszaharognak a telepre, fölveri álmaikból az embereket, csákányt, lapátot ragadnak s megkezdődik az életet jelentő vízvezető árok elkészítésének pokoli tempójú munkája. A film ez a része felejthetetlen. Tökéletes remekmű. A közös munka, a közös akarat, a közös siker istenítése.

Izzadó, félmeztelen testek, szünet nélküli dolgozó lapátok, magasba lendülő csákányok, az árok utjából kidöntött fák, a munkasorból ájultan kidőlő dolgozók avatják a munkát a nézők szemében az élet tartalmává. Itt már nincs ima, csak okos emberi ész, közös munka, akarat és lelkesedés, amely legyőzi a természetet.

A film tendenciája az, hogy a mai nehéz helyzetben is sikeresen küzdhet a megélhetésért az, akinek erős akarata van és szereti a munkát. De itt egy kis hiba és lehetetlenség csuszott a filmbe. Nehezen képzelheti el egy normális agyu ember, hogy az Amerikai Egyesült Államok 14 millió kilátástalan életet élő munkanélkülijét ilyen nemlétező Gazdag Nagybácsikkal és elhagyott földbirtokokkal lepné meg a „jóságos gondviselés“.

Kiss István

Olvasóink figyelmébe!

A tartalomban jelzett B. L. L.: A polgári nő mai helyzete című cikk tehnikai okokból lapunk ezen számából kimaradt.

A szerkesztőség.

FOLYÓÍRAT-SZEMLE

W.: Das stumme Deutschland
redet. Egy Svájcban élő német újságíró, W., évtizedes távollét után felkereste szülőföldjét, hogy közvetlen tapasztalattól a Harmadik Birodalomban élő volt iskolatársaival folytatott beszélgetésekből nyerhessen betekintést a német közép-

rétegek tényleges helyzetébe. Az alábbiakban W. egy nagy német kiadvállalat nemzeti szocialista lektorával folytatott beszélgetésének egy részét közöljük, aki-ről joggal tehető fel, hogy minden túlzás nélkül jellemzi a barna kulturviszonyokat: . . . „Álmélkodva meredtem a lektor

balmellén feszülő horogkeresztre, de ő zavartalanul folytatta :

— Nagyon nehéz, és véleményem szerint a mozgalom szellemi sorsára nézve kritikus átmeneti időben élünk. Csofondalkozik, hogy gondot okoz a munkatársak szerzése. Ki az összes zsidókkal és szabad utat minden alkotónak! — kezdetben én is így képzeltem. Ám az emberek nem bírnak a hatalom megszerzésének élményétől szabadulni. Igen, ha keresztény volnék (Hauer hive vagyok) azt mondanám: mi lett volna, ha Jézus tanítványai maguk közt és másoknak mindig csak a hegyi beszédet olvasták volna fel? Akkor ma nem ülne Romában pápa. Ha egy kéziratküldeményt felbontok, már előre tudom a címét: „Öröklődési biológia“, „Családkutatás“ „Nevelés a népközösségre“ „A rög érzése“ és a harmadik sorban áll: „Prof. Günther írja . . .“ Egyetlen cikk sincsen, amelyben ne hajbókólnának „nagy vezérünk, Adolf Hitler“ előtt. Gyakran kérdezem magamtól, vajjon mi állana itten, ha a dolgok folyása más irányt vesz. A szolgáltságának ekkora foka undort kelt a jobb koponyákban: Maguknak tartják meg gondolataikat. Mindenütt ugyanaz a helyzet: a tudományban, a művészetben, a költészetben, a sajtóban — mindenütt közepesség és kontárság terpszkedik. Nézze csak meg új, „nemzeti“ ifjúsági irodalmunkat — mind a legvisszataszítóbb konjunkturális fércmunka. Nem mintha nem látnánk ezt. Fel, egészen a propagandaminisztériumig kétségbe vannak esve. De csak az „örök tegnapiak“ belső ellenállását akarják látni és a főök felett szemet hunynak.

A mézesheteknek vége. Munkában vagyunk. Az óriáshegyek előttünk. Minden lépés előre, ugy nagyban, mint kicsinyben egyaránt a fennállóval szembeni állásfoglalás, önmegismerés, kezdeményezés kellene, hogy legyen. Nem véglegesen megállani és önelégülten viszszatekinteni, nem kölcsönösen egymásra

ügyelni, hanem cselekvően segédkezni kellene.”

Kovács Imre: Hulló Magyarorszag . . . A „Válasz“ c. pesti folyóiratban megjelent cikk egy része.

„Két héttel ezelőtt, pünkösöd első napján délután három óraker Tápiószőlénél a Tápió partján fehérbe öltözött „Szent Lélektől megszállt“ szektás magyar parasztok ereszkedtek térdre és széttárt karral a megfeszített Krisztusra emlékezve „új nyelveken szólva“ sokáig imádkoztak hangosan, majd belemerítkeztek a Tápió hullámaiba, mint jelképes sirba és abból büneiktől megtisztulva jöttek ki. Utána hozsánnára vonultak vissza házaikba, hogy nyugodtan várják a világ végének közeledtét, amely szerintük „a jelekből ítélve“ nincs messze.

Hódmezővásárhelyen a nyomorgó agrárszegények koplaló szektájának istentiszteletein üvöltve verik a földhöz magukat a hívők, hogy az ördögöt kiűzzék magukból, mert tulvilági életüket minmindenképen biztosítani akarják, ha már e világ nem nyújt nekik semmit.

Ibrányban a magtalanok szektája kimondta a halálos ítéletet önmaga felett, nem hoznak világra többé utódokat, nem kell gyerek, mert azok is ugy nyomorgnának, mint ők, ezt pedig nem akarják. Pontot tesznek tehát mindennek a végére, nevezzék azt életnek, szenvedésnek, vagy akár az ember földi céljának. Feketébe öltöznek, a gyümölcsfákat kiirtják a tanya körül, csak az akácát türik meg. Ami életet jelent, az nem kell nekik.

Lent Baranyában, a pislogó életű, egykező magyar falvakban már feladta a paraszt a küzdelmet és letette a kemény parasztsors örökös harcának fegyverét, a kaszát. Nem lát többé célt az életben és az Istent is kihívja maga ellen, hogy pusztulása biztosabb legyen. Ugyanakkor ma még némán, leszorított ajakkal, de egyre fokozódó vitalitással és támadókedvvel áll a faji öntudatra ébredt, nagy-